Τα έμβρυα "μιλούν": Επείγον, το χάπι της επόμενης μέρας (Philippe Anthonioz)

Categories : ΒΙΟΗΘΙΚΗ

Date : 5 Οκτωβρίου, 2017

Το έμβρυο που θα μας μιλήσει στις σελίδες που ακολουθούν έχει ηλικία το πολύ επτά ημερών από τη στιγμή της σύλληψής του. Είναι έμβρυο του οποίου η εμφύτευση στο βλεννογόνο της μήτρας θα εμποδιστεί. Η εμφώλευση ή εμφύτευση είναι μια λειτουργία που λαμβάνει χώρα κατά τη δεύτερη εβδομάδα που ακολουθεί τη γονιμοποίηση. Ύστερα από το χρονικό αυτό διάστημα, το μικρό του ανθρώπου έχει κρυφτεί εντελώς μέσα στο ενδομήτριο. Παραδόξως, ακριβώς την ημέρα που η γυναίκα θα περίμενε τη μικρή αιμορραγία που σηματοδοτεί τη λήξη του κύκλου της, το παιδί εγκαινιάζει, διά του πλακούντα, τη σχέση του με το μητρικό αίμα για να τρέφεται, μιας και έχει εξαντλήσει τα αποθέματά του. Το θνησιμαίο αίμα της μηνιαίας περιόδου καθίσταται το μητρικό αίμα της ζωής.
Αυτά τα παιδιά είναι τα πιο αγνοημένα· μ’ έναν απλό τρόπο που συνίσταται στο να επιβεβαιώνουμε ότι η εγκυμοσύνη αρχίζει με την εμφύτευση. Αυτό το διδάσκουν και στους μαθητές, αφού τους ξεκαθαρίζουν ότι στο στάδιο αυτό "το έμβρυο δεν είναι παρά ένα συνονθύλευμα κυττάρων". Η απάτη λοιπόν επιτρέπει, με αυτή τη λογική, να πούμε ότι η αντισύλληψη επεκτείνεται μέχρι την εμφύτευση. Εκατομμύρια παιδιών εξαφανίζονται έτσι μέσα στην απόλυτη σιωπή. Ωστόσο μερικά τόλμησαν να μιλήσουν. Ας τ' ακούσουμε.

ΕΠΕΙΓΟΝ
ΤΟ ΧΑΠΙ ΤΗΣ ΕΠΟΜΕΝΗΣ ΜΕΡΑΣ

Σας στέλνω αυτό το κατεπείγον μήνυμα με όσες δυνάμεις μου απομένουν, επειδή σε λίγο θα πεθάνω από ασιτία. Η σύλληψή μου έγινε εδώ και μια βδομάδα. Θλιβερή επέτειος καθώς δεν ξέρω αν θα ξαναδώ τους γονείς μου. Είχα αρχίσει να νιώθω ωραία και να συνδέομαι μαζί τους. Ιδιαίτερα συνδέθηκα με τη μαμά μου, αλλά φοβαμαι ότι τελικά... δεν θα συνδεθώ μαζί της... Ζήτημα αντισύλληψης, λέει! «Αντισύλληψης και μάλιστα επείγουσας»...

Η ιστορία μου πάντως άρχισε όμορφα. Ήταν διακοπές. Η μητέρα μου μόλις έκλεινε τα δεκαέξι. Ωραίος τύπος, χαρούμενη, της αρέσουν οι βόλτες, έχει φίλους και φίλες. Από τους ήχους που μου έφταναν απέξω, άκουγα πως είναι αρκετά όμορφη και δεν παραλείπει να τραβάει τα βλέμματα των αγοριών... Αντίθετα, στο σχολείο τα πράγματα δεν ήταν τόσο καλά. ...ο πατέρας μου, της είχε πει, δεν ξέρω με ποια αφορμή: "Καθόλου παράξενο που απέτυχες στις εξετάσεις". Αυτή είναι γνώμη δική

του. Εν πάση περιπτώσει όμως, η μαμά μου είναι η μαμά μου και την αγαπώ όπως είναι. Όσο για τον πατέρα μου, του χρωστάω τη ζωή. Είναι αλήθεια ότι δεν το έκαναν επίτηδες, δεν το πολυσκέφτηκαν. Τώρα, εγώ είμαι εδώ, αλλά για πόσο ακόμη; Σε λίγες ώρες η ζωή μου παίζεται κορόνα γράμματα.

Εκείνο το περίφημο βράδυ της 20ής Ιουλίου, για να γιορτάσει τα γενέθλιά της, η μαμά πήγε σε μπάρ. Ήταν ενθουσιασμένη. Βεβαίως, υπήρχε το κατάλληλο περιβάλλον, φίλοι, φίλες, λίγο αλκοόλ· τι λίγο δηλαδή; Τι πίνουν τα νέα παιδιά! Τέλος πάντων, υπήρχαν όλα όσα χρειάζονταν για να ξεχάσει ότι είχε αποτύχει στις εξετάσεις του Ιουνίου. Περιμένοντας τον Σεπτέμβριο για να επαναλάβει την τάξη, προφανώς, η μαμά μου ήταν το πρόσωπο της βραδιάς. Έκλεινε τα δεκαέξι της χρόνια.

Αλλά υπήρχε κι άλλος λόγος που η μαμά μου είχε την τιμητική της εκείνο το βράδυ. Και εγώ, ωάριο ακόμη, το ένιωθα καθαρά. Η Κυρία Φύση το είχε αποφασίσει: είχα επιλεγεί για να αφήσω πίσω την ωοθήκη της μητέρας μου και να ξεκινήσω τη ζωή μου. Αυτό συνέβη ακριβώς το βράδυ της 20ής Ιουλίου, κατά τις έντεκα, γι’ αυτό και βρέθηκα στη διασκέδαση των παιδιών που συνόδευαν τη μαμά στο μπαράκι. Είχε τόσα ντεσιμπέλ εκεί μέσα που έτρεμα χωρίς να το θέλω. Φοβερά μπάσα! Χτυπάει τόσο δυνατά, μέχρι μέσα!

Που καιρός για να συνέλθω μετά από μια αρκετά βίαιη ωοθυλακιορρηξία μες στη μέση ενός διαβολεμένου ροκ. Τι τράνταγμα! Μόλις είχα δεχτεί την πίεση ενός ξαφνικού κύματος ορμονών που παράγονται από την υπόφυση: αυτές που πυροδοτούν το μηχανισμό της ωοθυλακιορρηξίας της μαμας! Ήμουν ακόμη ωάριο και εκτοξεύτηκα από την ωοθήκη σαν βλήμα από κανόνι. Πήγα και σφήνωσα σε κάτι κρόσσια στο άνοιγμα της σάλπιγγας. Ευτυχώς, η σάλπιγγα της μαμάς ήταν αρκετά διογκωμένη από τις ορμόνες και έπεσα στα μαλακά. Άρχιζα τότε να γλιστρώ πολύ απαλά μέσα σ’ εκείνη την υγρή και ζεστή σήραγγα. Καθόλου δυσάρεστο!

Χόρεψε με την καρδιά της η μαμά μου. Και κυρίως με έναν νεαρό, που η φωνή του μου ήταν γνωστή. Κάτι ήθελε αυτός. Κάτι ήθελε από τη μαμά, αυτός που θά γινόταν πατέρας μου. Κατά τις δύο το πρωί, μετά από έναν αργό χορό, ο πατέρας μου δεν μπορούσε πια να κρύψει την επιθυμία του να τελειώσει τη νύχτα του μαζί με τη μαμά στο ίδιο κρεβάτι...

Και, ορίστε! Μιλώ τώρα πιο εύκολα γιατί ο λόγος μου είναι πλήρης: η σύλληψή μου έγινε εδώ και έξι μέρες. Προηγουμένως, όταν βγήκα από την ωοθήκη, μου έλειπε τό μισό από το λεξιλόγιό μου· ως ωάριο, δεν είχα παρά τα 23 καινούρια χρωμοσώματα με τα οποία με είχε προικίσει η μητέρα μου. Τώρα, έχω 46 χρωμοσώματα στα κύτταρά μου, διότι και ο πατέρας μου μου έδωσε άλλα 23, χάρη σ’ ένα σπερματοζωάριο που περιείχε ένα χρωμόσωμα Χ· είμαι κορίτσι. Ελπίζω να της μοιάζω γιατί φαίνεται ότι ήταν πολύ όμορφη την περασμένη βδομάδα η μαμά, εκείνη

την περίφημη νύχτα. «... σέ θέλω πολύ», της είχε ψιθυρίσει στο αυτί ο πατέρας μου, την ώρα που χόρευαν έναν αργό χορό, μέσα στους καπνούς και στο μισοσκόταδο του μπαρ.

Ταρακουνήθηκα για τα καλά από το ζήλο των δύο νεαρών μαθητευομένων γύρω στις τρεις τα ξημερώματα. Στη συνέχεια αντάλλαξαν μερικά τρυφερά λόγια. Έμειναν ό ένας κοντά στον άλλον, τόσο που νόμιζα ότι ένιωθα τη ζεστασιά από το κορμί εκείνου που θα ήταν ο πατέρας μου. ... Μια ώρα αργότερα, ενώ η μαμά κοιμόταν βαθιά, ... βλέπω να ανηφορίζουν ένα πλήθος ζωηρά φιλαράκια και να έρχονται καταπάνω μου. Ένα απ' αυτά, πιο ζωηρό ή ίσως πιο ικανό, μπήκε μέσα μου. Έτσι έγινα αυτή που σας αφήνω τώρα αυτό το μήνυμα της απελπισίας, ένα παιδί στα πρώτα βήματα της μυστικής του ζωής, ένα παιδί που κινδυνεύει να εξαφανιστεί. Ούτε η ίδια η μητέρα μου δεν ήξερε ότι υπάρχω, δεν θα μπορούσε να το ξέρει. Με λίγα λόγια, ήμουν η μόνη στον κόσμο που ήξερα ότι υπάρχω, και ήμουν περήφανη γι' αυτό.

Το πρωί, ο μπαμπάς και η μαμά άρχισαν να συνέρχονται από τη βραδινή τους εξάντληση και να τεντώνουν τα ξεκούραστα κορμιά τους. Μέσα στην ανεμελιά της λαθραίας διασκέδασής τους, έσμιξαν για άλλη μια φορά, με τον ίδιο τρόπο που στάθηκε η αιτία της ύπαρξής μου. Εγώ όμως τότε είχα στραμμένη την προσοχή μου στο μέλλον. Δεν ήξερα ακόμη τίποτε για το μέλλον των γονιών μου, τουλάχιστον όχι περισσότερα από εκείνους που αγνοούσαν την ύπαρξή μου. Ήξερα όμως κάτι για το δικό μου: μέσα σε εννέα μήνες και κάτι βδομάδες θα τους έσκαγα το πρώτο μου χαμόγελο.

Η μαμά ... την ώρα που ντυνόταν, ένιωσε μια αόριστη ανησυχία:

- Ξέρεις κάτι; Δεν θα έβλαπτε να είχες χρησιμοποιήσει προφυλαχτικό!

- Κούκλα μου, έχω πάντα ένα στην τσέπη... Τι φοβάσαι! Δεν έχω AIDS.

- Δεν είπα αυτό! Είπα ότι θα μπορροούσες να έχεις πάρει κάποιες προφυλάξεις. Δεν με ρώτησες καν αν παίρνω το χάπι.

- Αυτό είναι δικιά σου δουλειά, κάνω λάθος; Δικό σου πρόβλημα, γλυκιά μου! Και στην τελική, ποιο είναι το πρόβλημά σου;

- Αν μείνω έγκυος, τι θα κάνεις;

- Και γιατί να μείνεις έγκυος;

- Γιατί κάναμε έρωτα... και η τελευταία μου περίοδος ήταν στις 6 Ιουλίου...

- ;...

- ... κι αν εγώ ήθελα να μείνω έγκυος...

- Κάτσε... κάτσε... Με το μαλακό! Ας μίλαγες!

- Στο κάτω κάτω ας ρώταγες εσύ, δεν μπορούσες; Ωραία είναι να λές «Σε θέλω», στην κατάσταση που ήμουν.

- Γιατί, εσύ δεν με ήθελες;

- Ναι, αλλά τότε δεν ήμουν σε θέση να σκεφτώ τίποτε.

- Ούτε εγώ. Και ήθελες να σκεφτώ εγώ και για σένα;

Η κουβέντα τραβούσε, κι εγώ, μέσα στη σήραγγα που γλιστρούσα απαλά, είχα ένα προαίσθημα ότι οι τόνοι θα ανέβαιναν κι άλλο, και αναρωτιόμουν μέχρι που θα το τραβούσαν. Για μια στιγμή μου φάνηκε ότι δεν υπήρχε πια εκείνος ο μεγάλος έρωτας ανάμεσά τους! Είχαν αποφασίσει να περάσουν καλά, να διασκεδάσουν. Αυτό και έκαναν! Και δεν σκέφτηκαν ούτε για ένα λεπτό ότι θα μπορούσαν να με συλλάβουν. Δεν συνειδητοποίησαν ότι μπορούσαν να μου έχουν δώσει τη ζωή. Και να που τώρα δεν μπορούσαν να συνεννοηθούν κι εγώ ήμουν εκεί και τους άκουγα!

- Δεν απαντάς! Αν μείνω έγκυος, τι θα κάνεις;

- Μα δεν θέλω να μείνεις έγκυος!

- Εξυπνάδες τώρα! Λες και σε ρωτάνε αν θέλεις ή δεν θέλεις! Ποιος σου τα έμαθε αυτά; Και καλά θα κάνεις να φορέσεις σωστά τις κάλτσες σου.

- !...

- Μίλα, λοιπόν! Μήπως τα έχεις χάσει; Και το πουκάμισό σου το στραβοκούμπωσες. Είσαι σίγουρος ότι πας καλά;

- Ήθελα νά κάνω έρωτα μαζί σου και δεν είπες όχι, αυτό είναι όλο. Δεν ήθελα να σου κάνω παιδί!

Ορίστε, με είπαν παιδί. Και δεν είχαν άδικο, διότι εγώ ήμουν εκεί. Εκείνη τη στιγμή ξεχώριζα τα χρωμοσώματά μου για να τα βάλω σε μια σειρά. Είχα να ταξινομήσω 92 και να τα κατανείμω. Θα πρέπει να ήταν έξι το πρωί εκείνης της Κυριακής, όταν είδα

το φως της ζωής. Το πρωί είχε προχωρήσει, σε 24 ώρες θα εμφανίζονταν τα πρώτα κύτταρα του κορμιού μου. Είχα πάρει πια το δρόμο μου. Και είχα διανύσει κάποια χιλιοστά μέσα στη σάλπιγγα που με οδηγούσε στην αναπαυτική φωλιά που με περίμενε. Βιαζόμουν να φτάσω. Σε έξι μέρες! Υπομονή!

- Και στο κάτω κάτω δεν συμβαίνει κάθε φορά. Περίμενε να σου ξανάρθει η περίοδος.

- Αρχίζεις και μου τη σπας, έτσι που το γυρνάς γύρω γύρω. Εδώ και μισή ώρα δεν απαντάς στο ερώτημά μου: Αν η περίοδος δεν ξανάρθει, εσύ τι θα κάνεις;

- Εσύ θα κάνεις, δικό σου είναι το πρόβλημα...

- ...

- Θα πας να το ρίξεις...

- Είσαι βρομιάρης. Με βάζεις κάτω και μετά λες ότι είναι δικό μου πρόβλημα. Ωραίος!

Καλά το είχα καταλάβει ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τους γονείς μου, αλλά δεν είχα σκεφτεί ότι τα πράγματα μπορούσαν να γίνουν επικίνδυνα για μένα! Η νεαρή κοπέλα που με έχει μέσα της είναι πράγματι έγκυος και έχει γίνει μητέρα μου. Δεν θα το μάθει παρά μόνο όταν καταφέρω να κάνω φωλιά. Σε έξι μέρες, αργεί ακόμη. Μια βδομάδα μετά, η περίοδος δεν θα έρθει και 37 βδομάδες μετά: ολέ! Θα δω το φως της μέρας. Περιμένοντας, πρέπει να κατασκευάσω τα κύτταρά μου. Μη νομίζετε πως είναι σκέτο καθισιό η ζωή ενός εμβρύου, ενος παιδιού-έμβρυο!

- Πήγαινε σ' ένα γιατρό. Αυτός θα σου πει τι γίνεται.

- Είσαι άχρηστος ή με δουλεύεις; Τι περιμένεις να δει; Δεν υπάρχει τίποτε να δει, είναι πολύ νωρίς.

- Όχι, εννοώ ότι ο γιατρός θα μπορούσε να σε συμβουλέψει να το προλάβεις. Δεν μπορεί! Θα υπάρχουν τίποτε φάρμακα για να το σταματήσουν!

- Α, είσαι μεγάλος βρομιάρης, αλλά είσαι λιγότερο βλάκας απ' ό,τι φαίνεσαι. Κι όμως, ναι, υπάρχουν φάρμακα. Υπάρχει ένα καινούριο, μόλις κυκλοφόρησε. Από το φόβο μου μήπως μείνω έγκυος ούτε που το σκέφτηκα. Τώρα τελευταία, φαίνεται ότι μπορούμε να προμηθευτούμε το χάπι της επόμενης μέρας. Αυτό τα εξαφανίζει όλα και δεν μπαίνει και ζήτημα για άμβλωση. Μπορώ να το βρω ακόμη κι από τη νοσοκόμα του σχολείου. Ούτε γιατρός ούτε τίποτε. Οχ, με τις διακοπές, πού θα τη

βρω τη νοσοκόμα. Τελικά μπορεί να πρέπει να πάω σε κανένα γιατρό. Σε κανέναν άγνωστο, γιατί έτσι και φτάσει στα αυτιά των γονιών μου, θα με κρεμάσουν. Το πρόβλημα είναι ότι χρειάζονται λεφτά.

- Αξίζει τον κόπο...

- Για λέγε, εσύ δεν έπαιξες ρόλο σ' όλο αυτό; Πήρες το μισό ρίσκο, δεν πρέπει να προθυμοποιηθείς να με βοηθήσεις;

- Σου πλήρωσα τα ποτά χθες το βράδυ. Είμαι πανί με πανί.

- Είσαι ένας κουρέλας. Με αηδιάζεις. Θα τα βγάλω πέρα μόνη μου. Μη ζητήσεις να με ξαναδείς.

Ο μεγάλος έρωτας είχε μετατραπεί σε μεγάλο δράμα. Αυτό δεν ήταν ο μεγάλος έρωτας, αυτό ήταν κραιπάλη. Οπωσδήποτε όμως είχα μπλέξει. Η μαμά έλεγε πως θα τα βγάλει πέρα μόνη. Να τα βγάλει πέρα με την πληρωμή, είναι το ένα. Στην πραγματικότητα όμως θα τα βγάλει πέρα σημαίνει ότι θα με εξαφανίσει. Και τα χρωμοσώματά μου που τώρα συνδυάζονται... πόσο δύσκολη είναι αυτή η ταξινόμηση: ένα του μπαμπά με το ίδιο της μαμάς. Θα χρειαστεί να βρω 46 φορές το σωστό κομμάτι και να το βάλω με το όμοιό του. Από Δευτέρα: ή θα βρει τα χρήματα να πάει στο γιατρό ή θα πάει να βρει τη νοσοκόμα του λυκείου.

Είχα ένα αίσθημα ότι οι μέρες μου ήταν μετρημένες. Εγώ φοβόμουν πιο πολύ από τη μαμά. Γιατί εκείνη φοβόταν μήπως υπάρχω, χωρίς να το πολυπιστεύει και μπροστά στην αμφιβολία, προλαβαίνει ακόμη να επιλέξει τη λύση. Ενώ εγώ ήξερα ότι ήμουν εκεί, αλλιώς δεν θα ήξερα τίποτε απ' όσα σας διηγήθηκα. Διότι εγώ υπάρχω, υπάρχω σίγουρα.

Οι γονείς της μαμάς έφυγαν αυτό το Σαββατοκύριακο και θα γυρίσουν τη Δευτέρα. Η μητέρα μου περιφέρει τη μοναξιά της από δω κι από κει· σάντουιτς στην πόλη, καφέ σε άλλο μπιστρό. Τελικά ήρθε το βράδυ της Κυριακής. Η μαμά έφαγε ένα φρούτο και ξάπλωσε στο κρεβάτι της ντυμένη, μήπως και κερδίσει τον χαμένο ύπνο. Ες αύριον τα σπουδαία.

Όσην ώρα η μαμά στριφογυρνούσε στο κρεβάτι, εγώ δούλευα εντατικά. Με το ρυθμό που προχωρώ θα πρέπει να έχω τελειώσει αύριο το μεσημέρι και να έχω εμφανίσει τα δύο πρώτα μου κύτταρα με 23 ζεύγη χρωμοσωμάτων. Η σύλληψή μου θα έχει τελειώσει μετά από τριάντα ώρες σκληρή δουλειά.

Θλιβερή Δευτέρα, έχει ήδη περάσει η μισή. Η μαμά ξύπνησε από τον ήχο των κατσαρολικών και κατέβηκε για το μεσημεριανό, αφού έριξε λίγο νερό στο πρόσωπό

της. Το μισό απόγευμα το πέρασε προσπαθώντας να βρει τις φίλες της. Τίποτε! Όλες σε διακοπές! Όπως και η νοσοκόμα του λυκείου εξάλλου. Η μαμά κατάφερε τελικά να βρει στο τηλέφωνο μια καλή φίλη από την τελευταία τάξη που είχε ήδη κάποιες εμπειρίες με φίλους και της είχε διηγηθεί την ιστορία της. Η φιλενάδα θα πρέπει να είχε βρεθεί σε παρόμοια θέση με τη μαμά. Όπως και νά ’χει, έμοιαζε καλά πληροφορημένη.

- Μάλλον θά 'πρεπε να βιαστείς, μικρή. Σ' αυτές τις περιπτώσεις πρέπει να κάνεις γρήγορα. Τα περιπλέκεις τα πράγματα, γλυκιά μου. Έχεις το δικαίωμα να ζητήσεις το χάπι της επομένης σε οποιοδήποτε φαρμακείο. Δεν θέλουν ούτε ταυτότητα ούτε διαβατήριο. Δίνεις 8 ευρώ και παίρνεις το μαγικό κουτάκι. Ούτε είδα ούτε ξέρω. Και μετά, ξέρεις... αν ο φίλος σου σου έχει κάνει παιδί...

- Δεν είναι φίλος μου, είναι ένας...

- Σκασίλα μου τι σου είναι. Σου λέω ότι αν σου έχει κάνει παιδί, για την ώρα αυτό είναι μια χούφτα κύτταρα και το χάπι της επομένης σε απαλλάσσει από αυτό το μπιμπίκι. Εσύ δεν θα καταλάβεις τίποτε και...

Μπιμπίκι, εγώ; Καλά, αυτή δεν ντρέπεται καθόλου. Έχει μιάμιση μέρα που με έκανε να γεννηθώ η μαμά μαζί με τον μπαμπά... που δεν είναι φίλος της, όπως λέει... Μπιμπίκι; Αλλά εγώ έχω όλα τα χρωμοσώματά μου, στη μία το μεσημέρι τελείωσα την πρώτη κυτταρική διαίρεση της ζωής μου και εμφάνισα τα πρώτα δύο κύτταρα του σώματός μου, τριάντα ώρες μετά από εκείνη τη γονιμοποίηση που ήταν η απαρχή μου. Έχω συλληφθεί από μια μητέρα και έναν πατέρα, είμαι παιδί, το δικό τους παιδί. Το μπιμπίκι δεν είναι παιδί και το παιδί δεν μπορεί να είναι μπιμπίκι. Μπιμπίκι, εγώ; Τι προσβολή, τη στιγμή που έχω όλη τη ζωή μπροστά μου, και ίσως να τα κατάφερνα καλύτερα από τη μαμά στις εξετάσεις, και να ήμουν λιγότερο φιλήδονη από τον μπαμπά μου.

- Έχω κάτι δυσκολίες αυτή τη στιγμή. Περίμενα ότι οι γονείς μου θα μου έδιναν ένα χαρτζιλίκι για τα γενέθλιά μου. Είναι λίγο σφιχτοί σ' αυτό το θέμα. Κι ενώ τους έδωσα μια ιδέα για τις ανάγκες ενός κοριτσιού... εκείνοι μου χάρισαν τα Άπαντα του Β. Ουγκό!

- Δεν έχεις δεκάρα. Είναι φανερό, δεν υπάρχουν τα 8 ευρώ. Θα σου τα δώσω δανεικά, μόνο και μόνο γιατί έχω κι εγώ οικονομικά προβλήματα αυτή τη στιγμή και...

- Δεν ξέρω πότε θα μπορέσω να σ' τα ξεπληρώσω.

- Το βλέπουμε αργότερα.

Όταν σκέφτομαι ότι η ζωή μου αξίζει 8 ευρώ! Το σκέφτηκαν καλά η μαμά και η φίλη της; Θα με εξαφάνιζαν με 8 ευρώ! Αλλά, για να είμαστε δίκαιοι, μήπως ήξεραν κι αυτές τι έκαναν;

- Γιατί μου είπες ότι δεν θα καταλάβω τίποτε; Πώς λειτουργεί αυτό το χάπι της επομένης;

- Δεν θέλω να ξέρω ακριβώς. Οι άνθρωποι κλείνουν τα μάτια μπροστά σ' αυτό το ερώτημα. Εγώ πάω ένα βήμα παρακάτω. Δεν μπορώ να κάθομαι να το φιλοσοφώ. Αυτό που ξέρω είναι ότι αν κάνω έρωτα σε γόνιμη περίοδο, το χάπι σταματά την ωορρηξία. Τουλάχιστον αυτό λένε. Χοντρικά, εμποδίζει να μείνεις έγκυος. Για μένα αυτό μετράει.

- Μα αυτό δεν είναι φιλοσοφία. Πιστεύω ότι είχα ωορρηξία ακριβώς τη μέρα που πήγα με τον τύπο. Οπότε σε τι θα χρησιμεύσει το χάπι;

- Σου λέω! Να μη μείνεις έγκυος! Αν έχεις ήδη το μπιμπίκι στην κοιλιά σου, αυτό δεν θα μπορέσει να γαντζωθεί και θα το ξεφορτωθείς, αυτό είναι!

- Άρα θα μου προκαλέσει έκτρωση!

- Καθόλου! Επειδή δεν θα είσαι έγκυος. Είσαι έγκυος όταν έχεις καθυστέρηση.

- Μπορεί, αλλά εάν το σπερματοζωάριο του φίλου μου... που δεν είναι πια φίλος μου... Αν ένα σπερματοζωάριο αυτού του βλάκα έχει μπει στο δικό μου ωάριο, τότε έχει γίνει έμβρυο, έτσι δεν είναι; Όταν έχεις καθυστέρηση, το παιδί είναι ήδη δύο εβδομάδων, σωστά;

- Παράτα με μέ τα επιστημονικά σου. Εγώ δεν κάνω φιλοσοφία ούτε επιστήμη. Θέλω νά 'μαι ήσυχη αν τυχόν σπάσει το προφυλακτικό του φίλου μου, τελεία και παύλα. Τα θες ή δεν τα θες τα 8 ευρώπουλα;

- Ε, ... ναι, ευχαριστώ, είσαι πολύ καλή... αλλά θα ρωτήσω καλού κακού και στο φαρμακείο. Έτσι, απλά για να ξέρω.

- Αν είσαι αποφασισμένη, κάνε γρήγορα. Αλλιώς, μερσί που μου ξαναδίνεις τα λεφτά μου. Τηλέφωνα μου. Γεια!

Μα ούτε κι εγώ έκανα φιλοσοφία ούτε επιστήμη. Τίποτε άλλο δεν χρειαζόμουν παρά τα κύτταρά μου. Ξεκινούσα την τρίτη μου κυτταρική διαίρεση· είχα διανύσει και κάποια χιλιοστά επιπλέον. Προχωρούσα κανονικά.

Τη μαμά την είδα κάπως διστακτική μετά από αυτή την κουβέντα και έτσι πίστεψα ότι η ελπίδα δεν είχε χαθεί εντελώς...

Πήγε σ' ένα φαρμακείο από άλλη γειτονιά... Η διακριτικότητα υποχρεώνει. Για καλή της τύχη, εκείνο το πρωινό της Τρίτης, με το άνοιγμα, δεν είχε άλλους πελάτες. Και επιπλέον ήταν μια φαρμακοποιός. Μεταξύ γυναικών, εμπιστοσύνη. Αυτό ενθάρρυνε τη μαμά να θέσει το ερώτημα. Άκουγα με προσοχή, γιατί ίσως εκεί να παιζόταν η τύχη μου.

- Θα ήθελα ένα χάπι της επόμενης μέρας, παρακαλώ.

- Δεν είναι ένα είναι δυο, δεσποινίς.

- Α!

- Προφανώς το αγοράζετε για πρώτη φορά. Το κουτί έχει δύο. Παίρνετε ένα τώρα και το δεύτερο μετά από δώδεκα ώρες, ακριβώς. Αυτό είναι όλο και στοιχίζει 8 ευρώ.

- Εεε... Ξέρετε, θα ήθελα να ρωτήσω πώς γίνεται; Μπλοκάρει την ωορρηξία;

- Κανείς δεν ξέρει, υποθέσεις κάνουμε. Ή τουλάχιστον, αυτό εξαρτάται από την ημερομηνία του κύκλου σας. Αν είστε πριν από την ωορρηξία, λίγο πριν, το χάπι μπορεί να την μπλοκάρει, αλλά δεν είναι σίγουρο. Εκεί, γύρω στο 50%. Αλλά αν είναι μετά, τότε το ζήτημα τίθεται διαφορετικά. Δεν είχε ο φίλος σας προφυλακτικό;

- Είχε, αλλά...

- Αχ, εσείς οι νέοι!

- Αν είμαι μετά την ωορρηξία;

- Ε, τότε, τα χάπια αποστειρώνουν τη μήτρα.

- Τι κάνουν;

- Κάνουν ό,τι κάνει και το σπιράλ, μόνο που εδώ δρα χημικά. Τροποποιεί τον ιστό της μήτρας σας και αυτό εμποδίζει την εμφύτευση του παιδιού.

- Του παιδιού...

Ένιωσα κάτι σαν μιά άγνωστη ζεστασιά να εισβάλλει στη μαμά. Δεν ήμουν πια ένας σωρός κυττάρων, δεν ήμουν ένα μπιμπίκι, ήμουν ένα παιδί! Ένα κοριτσάκι. Το παιδί

της μαμάς μου. Η μαμά αναγκάστηκε να αναρωτηθεί: Μήπως έχω ένα παιδί μέσα μου; Και τη διαπέρασε μια μεγάλη συγκίνηση. Άρα με αγαπούσε ήδη; Ενώ προτιμούσε να πιστεύει ότι δεν υπήρχα και επρόκειτο να πάρει προφυλάξεις. Αν όμως ήθελε να πάρει προφυλάξεις, αυτό σημαίνει ότι έπρεπε να εμποδίσει την ωορρηξία. Καθώς όμως ήταν πρακτικά σίγουρη ότι η ωορρηξία είχε γίνει, προφύλαξη σήμαινε ότι έπρεπε **να με εμποδίσει να επιζήσω**. Πραγματικά, δεν ήταν το ίδιο...

- Σας ευχαριστώ.

- Προσέξτε, δεσποινίς, αυτά τα χάπια δεν χρησιμοποιούνται ως αντισυλληπτικά. Όταν θα έχετε καταπιεί αυτά τα δυο χαπάκια, θα είναι σαν να έχετε πάρει με μιας μια ολόκληρη πλακέτα αντισυλληπτικού που περιέχει μόνο προγεστερόνη, δηλαδή τη δόση 28 ολόκληρων ημερών. Καλύτερα να το αποφύγετε.

- Προγεστερόνη; Ναι... Ευχαριστώ... Γειά σας.

Μπερδεμένη την άκουγα τη μαμά. Έλπιζα να είναι και προβληματισμένη. Αναμφίβολα, σκεφτόταν ότι μπορεί να υπήρχα. Εγώ λοιπόν ήμουν αυτή που την προβλημάτιζα, χωρίς να είναι σίγουρη ότι ήμουν εκεί. Για κείνη δεν ήμουν παρά μια υπόθεση. Ένα υποθετικό παιδί. Της ήρθε όμως και πάλι ένα νέο κύμα συγκίνησης, γιατί εγώ ένιωσα την ιδιαίτερη ζεστασιά του, την ώρα που εκείνη έβαζε μπρος το μηχανάκι για να γυρίσει στο σπίτι της. Τι ευτυχία! Να σε αγαπούν πριν ακόμη σε γνωρίσουν! Πως την αγαπούσα τη μαμά! Μέσα σ' αυτή τη ζάλη της αγάπης, ξεχάστηκα. Ξέχασα ακόμη και να ξεκινήσω μια καινούρια κυτταρική διαίρεση. Εκείνη τη στιγμή είχα πιστέψει στ' αλήθεια ότι δεν έφτιαχνα τζάμπα τα κύτταρά μου. Πάμε λοιπόν, κουράγιο! Και δεν είχα κάνει λίγο δρόμο, σπρωγμένη απαλά από τους μυς που περιβάλλουν τη σάλπιγγα της μαμάς μου, διότι δεν είχα δικό μου μέσο για να προχωρήσω. Ένιωθα πολύ καθαρά εκείνη την πίεση που με έσπρωχνε προς την απαλή φωλιά που η μαμά ετοίμαζε για μένα. Και μάλιστα χωρίς να το ξέρει, γιατί δεν έδειχνε να ξέρει και πολλά σχετικά με το θέμα, η μαμά μου, εκτός από κάτι λίγα για την προέλευση της ζωής μου. Πηγαίνει στη θεωρητική, και εκεί δεν κάνουν και πολλή βιολογία. Με λίγα λόγια, όλα της πήγαιναν μια χαρά κι εγώ αισθανόμουν περίφημα. Μόνη σκιά στον πίνακα, αυτά τα δύο θανατηφόρα χαπάκια που η μαμά κουβαλούσε στην τσέπη της.

Η νεαρή μου μαμά δεν σταματούσε το πηγαινέλα, από το δωμάτιό της στο μπάνιο, από το μπάνιο στο κρεβάτι της, από το κρεβάτι της στο γραφείο της, από το γραφείο άντε πάλι στο μπάνιο. Ο καθρέφτης από πάνω μάλλον της έδειχνε το πρόσωπό της κι αυτή είχε βαλθεί να μιλάει στον εαυτό της, η καημένη μου μαμά, λιγάκι αποπροσανατολισμένη.

- Σκατά, σκατά, σκατά! Τι βλάκας που στάθηκα! Αλλά κι ο άλλος ο βλάκας: με έχει

γραμμένη... Παιδί στα 16 μου... Η μαμά με έκανε στα 24. Ήταν παντρεμένη. Κλασικοί, οι γονείς μου. Η μοναχοκόρη τους...
έγκυος στα 16... και θα ξανακάνει και την 1η Θεωρητική... κι αυτή η Λογοτεχνία δεν λέει τίποτε για όλα αυτά. Σκέτο μπλα μπλα. Μου φαίνεται πως καλύτερα να είχα διαβάσει τον Ουγκό το Σαββατόβραδο... Παιδί... μαμά... στα 16!

Τη λυπόμουν! Αλλά ήμουν τρισευτυχισμένη που ζούσα και γι' αυτό συνέχιζα να διαιρώ τα κύτταρά μου. Με το ζόρι πίστευα ότι είχα ακόμη ελπίδες. Επειδή, κατά βάθος, η μαμά δίσταζε. Το είχε πει: μαμά.
Έβγαλε από την τσέπη της το κουτάκι και τράβηξε την πλακέτα. Δύο χάπια όλα κι όλα και σβήνουν τα πάντα. Με δυο γουλιές νερό, και δυο χάπια που **σκοτώνουν**. Σε δυο δόσεις, έγραφε και στις οδηγίες, όπως το είχε πει και η φαρμακοποιός.

- Άι στο καλό! Σε λίγο θα καθίσουμε για μεσημεριανό. Μία παρά τέταρτο. Το δεύτερο σε δώδεκα ώρες. Καλό κι αυτό, μέσα στα μαύρα μεσάνυχτα. Καλύτερα να το πάρω το απόγευμα, για να έρθει το δεύτερο αύριο το πρωί. Έχω και χρόνο να το σκεφτώ. Ωραίος τύπος ο πατέρας. Κι εγώ δεν πάω πίσω. Μπορούμε να φτιάξουμε ένα όμορφο μωρό! Μωρό... η κακομοίρα, σε τι παγίδα πιάστηκα...

Σαν να καλυτέρεψε η τύχη μου. Πολύ προβληματισμένη η μαμά. Σκεφτόταν εμένα, το μωρό της, έτσι είχε πει. Να λοιπόν που στη φαντασία της έπαιρνα μορφή. Δεν είχε πέσει πάνω σ' ένα ποτήρι νερό για να καταπιεί το δηλητήριό της. Άρα είχα κάποια βεβαιότητα ότι θα με γλίτωνε. Πως την αγαπούσα την καλή μου τη μαμά. Εμπρός, δουλειά! Μέσα σέ είκοσι λεπτά να και το έβδομο και το όγδοο κύτταρό μου!

- Ελάτε για φαγητό!

Άλλο ένα πέρασμα μπροστά απ' τον καθρέφτη. Ένα κεφάλι χάλια! Σχεδόν όλη νύχτα άυπνη, ακόμη δεν έχει συνέλθει. Εμπρός, λίγο χτένισμα, μια στάλα χρώμα στο πρόσωπο και πάμε να καθίσουμε στο τραπέζι.

Η γιαγιά μου είχε ετοιμάσει ωραιότατο γεύμα. Ή τουλάχιστον είχε αξιοποιήσει ωραία όσα περίσσεψαν από το εορταστικό γεύμα των γενεθλίων της μαμάς. Τρεις μέρες μετά, και η χαρά της γιορτής πλανιόταν ακόμη στο σπίτι. Ο παππούς μου, αρκετά φλύαρος, φαινόταν χαρούμενος. Είχε μια κόρη δεκαέξι χρόνων. Παρά τη σχολική αποτυχία, μπορούσε πάντα να ονειρεύεται ένα καλύτερο μέλλον. Μοναχοκόρη, βλέπετε, αξίζει να ελπίζεις.

- Δεν τρως, παιδί μου. Είσαι λίγο κουρασμένη;

- Ε, ναι, χορέψαμε πολύ το Σάββατο. Δεν έχω συνέλθει ακόμα...

- Φάε, καρδιά μου, αύριο θα είσαι πιο καλά, όλα θα έχουν περάσει.

Θα έχουν περάσει! Άλλο κι αυτό πάλι. Είναι ακριβώς το ερώτημα που βασανίζει τη μαμά: «*Αν το καταπιώ, όλα θα σβήσουν... αλλιώς...*» Ο μπαμπάς της μαμάς θα δεχτεί άραγε να γίνει παππούς;

Ο παππούς και η γιαγιά, αυτοί φαίνονταν μια χαρά. Αντάλλασσαν τα δικά τους, αποφεύγοντας να βάλουν και τη μαμά στην κουβέντα τους, από λεπτότητα. Ήταν ευγενικό από μέρους τους γιατί «*είχε χορέψει πολύ και δεν αισθανόταν και πολύ καλά*». Εγώ όμως ήμουν πάαααρα πολύ καλά.

Έφταναν στο επιδόρπιο, όταν η γιαγιά, συνεχίζοντας να μιλά, έβγαλε τη μαμά μου από το λήθαργο.

- ... Κοίτα τι λέει, έξι χιλιάδες θα κάνουν διακοπή κύησης, όπως τη λένε. Πρέπει να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους. Έξι χιλιάδες εκτρώσεις το χρόνο οι μικρούλες που πάνε ακόμη σχολείο. Σαν πολλές δεν είναι, τι λες;

Ο παππούς δεν φαινόταν πολύ ενήμερος σ' αυτά τα ζητήματα. Στον κόσμο του αυτός...

- Ε... ναι... Δεν κατάλαβα. Πολλές είναι;

- Επιτέλους! Και μία μόνο, πάλι πολύ θα ήταν. Τι σκέφτεσαι, γλυκιά μου;

- Συγγνώμη, δεν παρακολουθούσα.

- Έλεγα στον πατέρα σου ότι δέκα χιλιάδες έφηβες σαν εσένα, μένουν έγκυοι κάθε χρόνο στη Γαλλία. Είναι πρόβλημα. Αναρωτιέμαι τι τους μαθαίνουν στο σχολείο. Αυτό δεν θα το πάθαινες εσύ, έτσι δεν είναι, πουλάκι μου;

- Πφ...

- Καλά, εσύ κοιμάσαι όρθια. Ευτυχώς που είσαι καθιστή!

Ευτυχώς που είσαι εσύ καθιστή, γιαγιά...
Ατελείωτο το απόγευμα. Η μαμά κλεισμένη στο δωμάτιό της. Δεν είχε πάρει εκείνο το ποτήρι... Όδευα από την ανακούφιση στην ελπίδα. Μπορούσα να ονειρεύομαι, πράγματι, ένα καλύτερο μέλλον.

Άλλο ένα πέρασμα μπροστά από τον καθρέφτη. Αυτό τον καθρέφτη που ρωτάει συνέχεια τα ίδια πράγματα. Να ξεχάσει! Να μην πρέπει να πάρει απόφαση. Η μαμά

ξάπλωσε και παραδόθηκε σ’ έναν ανήσυχο ύπνο. Με το αόριστο αίσθημα μιας κίνησης ανεπανόρθωτης, η μαμά προτίμησε να μην πάρει ακόμη την απόφασή της. Να κερδίσει χρόνο. Ο καθρέφτης είχε μιλήσει.

- Αν υπάρχει μωρό, κι αν καταπιώ αυτά τα χάπια...

Μου φάνηκε ότι δεν μιλούσε ο καθρέφτης αλλά ήταν μάλλον η φωνή από την καρδιά της μαμάς... Μου ήρθε μια επιθυμία να αποκοιμηθώ μαζί της, υπολογίζοντας να προλάβω τις κυτταρικές διαιρέσεις μου που θα μείνουν πίσω. Η βιολογία μου όμως -ακατανίκητη- με πίεζε να συνεχίσω να εργάζομαι. Ήμουν χαρούμενη και ήρεμη, ήθελα να απολαύσω την ευτυχία μου.

Την ώρα που οι καθωσπρέπει οικογένειες παίρνουν το τσάι τους, η μαμά ξύπνησε. Εγώ δεν μπόρεσα να κάνω διάλειμμα, γιατί συνέχιζα να διαιρούμαι· τώρα έμοιαζα μ’ ένα μικρό βατόμουρο. Είχα βάλει τα δυνατά μου. Εγώ δεν αφηνόμουν στη διάθεση της στιγμής. Έσπρωχνα τη ζωή μ’ όλες μου τις δυνάμεις.

Η μαμά, αφού σταμάτησε για λίγες ώρες τη ζωή της, άρχισε πάλι να στριφογυρίζει γύρω απ’ τα ίδια. Ρώτησε πάλι τον καθρέφτη της. Θα έπρεπε να τη βρει με την όψη ξεκούραστη. Τη βρήκε μάλλον χλομή. Και εκείνοι οι μαύροι κύκλοι κάτω από τα μάτια!

- Είναι σίγουρα από την κούραση, μα κάνεις τέτοια φάτσα επειδή απλώς αναρωτιέσαι αν είσαι έγκυος; Μια ολόκληρη βραδιά και μια νύχτα χάλια, αλλά αυτό ήταν προχθές... Ας τα πάρουμε με τη σειρά: τρία θά 'ναι τα πιο μεγάλα προβλήματα: οι γονείς μου, το λύκειο κι εγώ. Ποτέ δεν μιλήσαμε για τέτοια θέματα με τους γονείς μου. Στο κάτω κάτω, είναι καί δικό τους το λάθος. Ούτε καν με τη μαμά δεν έχουμε κουβεντιάσει. Ήταν λογική κοπέλα, μάλλον, και πρέπει να νομίζει ότι το κληρονόμησα. Κι όταν ο πατέρας μου αρχίζει να ψειρίζει τα κοντόφθαλμα πρότυπά του με τις ώρες, τότε πια δεν υπάρχει κανένας γύρω τους. Καθόλου παράξενο που είμαι μοναχοκόρη. Μο-να-χο-κό-ρη. Δεν θα το αντέξουν οι γονείς μου. Αν είχα τουλάχιστον μια μεγαλύτερη αδελφή... Μπορεί να ήταν αυτή έγκυος σήμερα.

Η μαμά μιλούσε χαμηλόφωνα στον καθρέφτη της. Δηλαδή ρωτούσε εμπιστευτικά την άλλη, απέναντί της. Ήταν η ίδια; Δύσκολο να την αναγνωρίσεις. Είχε ιδρώσει και λίγο.

- Καταρχήν τίποτε δεν αποδεικνύει ότι είμαι έγκυος. Ναι, αλλά αν... Άρα πρέπει να το κάνω.

Και να, παίρνει το ποτήρι που ξεπλένει τα δόντια της και το γεμίζει μέχρι πάνω. Είμαι χαμένη. Πώς μπόρεσε να αποφασίσει τόσο γρήγορα; Δεν το σκέφτηκε και ούτε

ρώτησε κι εμένα, το κοριτσάκι της. Νομίζω ότι με αφορά εξίσου ή κάνω λάθος;

Η μαμά το άδειασε μονορούφι και σκούπισε το πρόσωπό της. Διψούσε τρομερά. Έπρεπε να το καταλάβω ότι δεν είχε ανοίξει τα χάπια. Σώθηκα!

- Οι συμμαθητές και οι συμμαθήτριές μου στο σχολείο θα με κοιτάνε σαν παράξενο ζώο. Σ' ένα ίδρυμα της Εκκλησίας, δεν θά 'ταν κι άσχημα! Εννέα μήνες. Αυτό σημαίνει γέννα τον Απρίλη... Να πάρει! Δηλαδή κοντά στις εξετάσεις! Πάει στράφι η χρονιά και μένω στην ίδια τάξη! Θέλω να δω τα μούτρα των καθηγητών! Και κυρίως της ιστορικού, αυτής της ανέραστης γεροντοκόρης, που μου κόλλησε πέντε φορές φέτος: «εργασία ανεπαρκής». Προφανώς τα πράγματα μπορούν να πάνε και καλύτερα. Κι ο μαθηματικός! Μαζί του δεν θα έκανα παιδί με τίποτε. Δεν καταλαβαίνει τίποτε από κορίτσια, ο βλαμμένος! Και τι τις θέλει τις εξισώσεις; Μου φαίνεται ότι την καταβρίσκει να μας καταποντίζει εμάς της θεωρητικής με τους χαζούς του τύπους. Εμείς είμαστε της θεωρητικής! Μήπως έχει διαβάσει Ουγκό, αυτό τό μισοφαλακρό κινητό κομπιούτερ.

Έβρισκα τη μαμά γεμάτη πίκρα και μνησικακία. Καθόλου καλό αυτό για μένα. Είχα την εντύπωση ότι κανέναν δεν εκτιμούσε από τους γύρω της. Εμένα, άραγε, θα με εκτιμούσε; Πάντως όχι για τον αριθμό των κυττάρων μου: όπως είχε πει και ο παππούς μου στο γεύμα, η μαμά δεν ήταν και τόσο καλά. Τη συγχωρούσα, γιατί ήταν ανήσυχη και γιατί την αγαπούσα. Εξάλλου γιατί ήταν τόσο ανήσυχη; Επειδή την ενοχλούσα ή επειδή ήδη με αγαπούσε;

- Δεν ξέρω πότε αρχίζει να φαίνεται, αν... Φτού, έτσι και φουσκώσω... Μια σταλιά κορίτσι, μαμά... Κι έτσι και με πετάξουν έξω από το σπίτι... Τι βλάκας ο τύπος... Εγώ ποτέ δεν έχω πάρει χάπι. Και είναι η τρίτη περιπέτεια που έχω. Αλλά αυτή είναι η πιο γερή... Ήμουν τελείως στα σύννεφα... Το ήξερα εγώ ότι ήμουν στη μέση του κύκλου. Πάντως ωραίο παιδί ο τύπος... Τελειόφοιτος,. αρκετά προσόντα, καλή οικογένεια, γλεντζές βέβαια, αλλά αυτό διορθώνεται. Και αν το δεχόταν το παιδί, στην περίπτωση που... Αύριο θα τον πάρω τηλέφωνο.

Μεγαλοφυές το σχέδιο. Έχω μαμά, αύριο θα έχω και μπαμπά: αυτόν που έγινε η αιτία να συλληφθώ εδώ και δυόμισι μέρες. Έχω προχωρήσει αρκετά μέσα στη σάλπιγγα που με οδηγεί προς τη φωλιά μου. Κανονικά, θα πρέπει να φτάσω στη μήτρα μέσα σε δυο μέρες.

- Ελάτε για φαγητό...

- Κιόλας;

- Πάντα στις οκτώ καθόμαστε για βραδινό, κόρη μου. Ξέρεις ότι ο μπαμπάς σου δεν

θέλει να χάνει τις ειδήσεις στην τηλεόραση και...

- Δεν πεινάω. Δεν έχω συνέλθει ακόμη. Προτιμώ να ξαπλώσω.

- Δεν πιστεύω νά 'σαι άρρωστη;

- Όχι, απλώς κουρασμένη...

- Θα είσαι καλύτερα αύριο. Όνειρα γλυκά, αγάπη μου. Όλα θα έχουν τελειώσει αύριο.

Άντε πάλι! Μα τι θα έχει τελειώσει; Η δύσκολη νύχτα της μαμας που μου έδωσε τη ζωή ή η δική μου ζωή θα τελειώσει μέσα στο σκοτάδι της νύχτας;

Πιστεύω ότι η τύχη είναι μαζί μου. Είμαι σίγουρη ότι η μαμά θα με κρατήσει. Αυτά τα θανατηφόρα χάπια τα έχει αγοράσει από το πρωί και τά ’χει ακόμη στην τσέπη της.

Η νύχτα ήταν ατελείωτη. Η μαμά σηκώθηκε τρεις φορές. Την πρώτη, κατά τις δύο τα ξημερώματα, ζεσταινόταν πολύ. Πήγε και γέμισε το ποτήρι της με νερό. Εκεί ήταν που τρόμαξα. Τι θα κάνει τώρα, θα καταπιεί το πρώτο χάπι; Τότε θα πάρει το δεύτερο κατά το απόγευμα. Σωστά, το είπε και η φαρμακοποιός, το γράφουν και οι οδηγίες. Αλλά τέτοιες αποφάσεις δεν τις παίρνουν κοιμισμένοι... Μόλις δροσίστηκε, νά ’μαστε πάλι ήρεμοι, η μαμά κι εγώ. Ξανακοιμήθηκε, το χάρηκα, γι’ αυτήν πιο πολύ. Εγώ συνεχίζω να ετοιμάζω κύτταρα. Είμαι καλά· και σίγουρη ότι εμένα ονειρεύεται.

Τη δεύτερη φορά μάλλον είχε πιει πολλά υγρά...

Την τρίτη, τα πράγματα έγιναν πιο σοβαρά· κατά τις πέντε το πρωί άρχισαν τα πουλιά να κελαηδούν. Να κελαηδούν τη ζωή!

- Κι αν με διώξει ο πατέρας του παιδιού μου, του πιθανού παιδιού μου, του πιθανού παιδιού του; Τι κάνουμε τότε; Το κρατάμε αυτό το πιθανό παιδί;

Λοιπόν, όταν η μαμά λέει «παιδί», αναρωτιέμαι μήπως κατά βάθος θέλει να γεννήσει ένα παιδί, να γίνει μαμά; Ως μαμά θα είναι σαν τη γιαγιά μου, της οποίας η μόνη έννοια αυτή τη στιγμή είναι να ετοιμάζει ωραία φαγητά για την κόρη της! Επειδή αύριο όλα θα έχουν τελειώσει...

- Όλα τώρα εξαρτώνται από τον πατέρα. Αν αναγνωρίσει το παιδί μας, μπορούμε να ξεκινήσουμε το μέλλον μαζί. Στο κάτω κάτω αγαπιόμαστε. Λίγο βιαστικά είναι αλήθεια. Μέσα στο εορταστικό κλίμα για τα δεκάξι μου χρόνια. Και λοιπόν; Επειδή

απέτυχα στις εξετάσεις, δεν σημαίνει ότι δεν θα είμαι καλή μάνα και καλή σύζυγος! Σύζυγος; Σκ... Αυτό δεν το είχα σκεφτεί. Να παντρευτώ; Αδύνατον. Είμαι πολύ μικρή. Να μείνουμε μαζί; Αυτό πάλι είναι πολύ πολύπλοκο. Μακάρι να είχα καθίσει να διαβάσω τα άπαντα του Ουγκό. Πρέπει να πάρω το χάπι.

Ίλιγγος. Ναυάκια. Και νά 'μαστε πάλι ξάπλα, ενώ η μέρα προχωρεί.

Σήμερα, Τρίτη πρωί, όλα ανατράπηκαν. Η μαμά σηκώθηκε μ' ένα σάλτο, πήγε κατευθείαν στο ντους χωρίς να σταματήσει μπροστά στον καθρέφτη της. Δεν είχε τίποτε άραγε να του πει; Καλό σημάδι. Πρέπει να είχε πάρει την απόφασή της. Τέρμα όλες οι αναπάντητες ερωτήσεις. Μάλλον αισθανόταν καλά μαζί μου κι εγώ καλά μαζί της. Είχα φτιάξει και μερικά κύτταρα ακόμη, και τώρα δεν μπορούσα καλά καλά να τα μετρήσω. Είχα προχωρήσει και κάμποσα χιλιοστά.

Οι κινήσεις της ήταν γρήγορες. Λούσιμο στα γρήγορα, οδοντόκρεμα και ένα μεγάλο ποτήρι νερό. Δεν είχα κανένα φόβο, ήταν για να ξεπλύνει τα δόντια της. Ντύσιμο ανάλαφρο. Ένα όμορφο καλοκαιρινό φορεματάκι. Το παντελόνι με τα φονικά χάπια μέσα στην τσέπη θα το δίπλωνε στην ντουλάπα... Όχι! Όχι μέσα στο μπάνιο. Μα τι κάνει.; Όχι, όχι! Μέσα στο ντουλάπι, όχι στο μπάνιο! Ένα μεγάλο ποτήρι νερό. Το πρώτο χάπι...

Ήταν περίπου δέκα η ώρα. Ένα φλιτζάνι τσάι και δρόμο για την πόλη, με βήμα γοργό, λες και είχε κάτι να ψωνίσει επειγόντως. Η συνέχεια των γεγονότων δεν με ενδιέφερε και πολύ. Τώρα ήμουν ανήσυχη για τη ζωή μου. Ένιωσα ν' ανεβαίνει μια δυνατή μυρωδιά που έμοιαζε με το άρωμα της προγεστερόνης που ευωδίαζε μέχρι τώρα. Βρομούσε αυτό το συνθετικό προγεστερινοειδές. Μετά από μία ώρα αντιλήφθηκα ότι η σάλπιγγα που με προωθούσε έμοιαζε νά 'χει αποκοιμηθεί. Προχωρούσα στο ρελαντί. Μόνο μην μπλοκαριστώ εδώ! Με τέτοια μεγάλη δόση προγεστερινοειδούς θα υπάρχει κίνδυνος για εξωμήτρια κύηση και η μαμά μου θα μπορούσε ακόμη και να πεθάνει!

Ήθελα να πιστεύω ότι δεν είχαν χαθεί όλα. Ίσως η μαμά ξεχνούσε το δεύτερο χάπι, απόψε κατά τις δέκα. Συνέχιζα να ετοιμάζω κύτταρα, γιατί αυτή η δυνατή μυρωδιά του προγεστερινοειδούς δεν με εμπόδιζε να δουλεύω, απλώς ήταν δυσάρεστη. Μέχρι να έρθει η ώρα του δείπνου, να κι άλλα οκτώ κύτταρα. Δυσκολευόμουν να μετακινηθώ αλλά δεν έχανα το θάρρος μου. Άλλα δύο κύτταρα... και άλλα δύο. Τώρα είμαι... προχωρημένο παιδί. Ευτυχώς δεν χοντραίνω, αλλά μικραίνουν τα κύτταρά μου. Διότι η σήραγγά μου γίνεται όλο και πιο στενή και πρέπει να φτάσω στην κοιλότητα εκείνη όπου πρέπει να κατασκηνώσω, στη μήτρα της μητέρας μου. Αν όλα πάνε καλά, αυτό θα μπορούσε να γίνει ακόμη και σε λίγες ώρες.

Η μαμά έχει στηθεί μπροστά στην τηλεόραση. Την έχει βάλει δυνατά κι αυτό μ'

ενοχλεί. Κατά τις δέκα η μαμά ανέβηκε τρέχοντας στο δωμάτιό της. Ένα μεγάλο ποτήρι νερό, δεύτερο χάπι... Και ξανακατέβηκε για να δει μια ταινία χωρίς κανένα ενδιαφέρον, μια βλακεία. Καταλάβαινα ότι η μαμά είχε προβλήματα με το σχολείο...

Βρόμα και δυσωδία αυτή η νοργεστρέλη. Κάπως υποφερόταν εδώ και λίγες ώρες. Τώρα είναι χειρότερα από το πρωί, έχει καταβρομίσει όλη την κοιλιά της μαμάς μου. Στο κάτω κάτω, το ίδιο μου κάνει, δεν με εμποδίζει να συνεχίζω τη δουλειά μου. Διότι εγώ δουλεύω... Ορίστε άλλα τέσσερα κύτταρα, μέσα σ’ αυτή τη βρομερή ατμόσφαιρα που δημιούργησε το χάπι του "αύριο". Για στάσου, γιατί του "αύριο"; Του «αύριο» της διασκέδασης των γονιών μου. Έχουν όμως περάσει τρεισήμισι μέρες που ζω και βλέπω ότι εγώ είμαι αυτή που σκέφτεται το αύριο. Θα έλεγα λοιπόν ότι είναι το χάπι του αύριο της δικής μου ζωής, αν γίνει αιτία να πεθάνω. Πάμε, πρέπει να προετοιμαστώ να συνδεθώ με τη μαμά, με το καλό ή με το ζόρι.

Η Πέμπτη πέρασε πολύ γρήγορα. Δεν ανησυχούσα πια για τη μαμά που δεν έμοιαζε ν’ ανησυχεί για μένα. Κάτι είχε σπάσει ανάμεσά μας, ο καθένας κοιτούσε τη δουλειά του. Εκείνη να θεωρεί, σύμφωνα με τους λογαριασμούς της, ότι μπορούσα να μην υπάρχω. Εγώ αποφασισμένη να τη βάλω στη ζωή μου.

Παρασκευή πρωί, ένιωσα ένα απαλό αεράκι, μια λεπτή αύρα από τη μήτρα, έναν μητρικό άνεμο. Μερικά βήματα ακόμη και θα έμπαινα στη μήτρα της μητέρας μου. Είχα καθυστερήσει, έπρεπε να έχω φτάσει νωρίτερα. Μόνο αυτή τη βρόμα δεν μπορώ να ξεφορτωθώ, η οποία βέβαια είναι σαφώς πιο ήπια σήμερα και νομίζω ότι ανασαίνω καλύτερα. Δημιουργούσα τώρα τα κύτταρα που θα μου επέτρεπαν να εγκατασταθώ, να εμφυτευτώ, να στήσω τη φωλιά μου. Αυτά τα κύτταρα είναι από μένα αλλά δεν είναι πια "εγώ". Όπως ο αλπινιστής που έχει κραμπόν στα παπούτσια του και μια ορειβατική σκαπάνη για να γαντζώνεται στον πάγο. Είναι δικά του αλλά δεν είναι «αυτός». Τα κύτταρα για να συνδεθώ, αυτά που θα φτιάξουν τον πλακούντα μου, είναι γεμάτα ένζυμα τα οποία θα μου επιτρέψουν να σκάψω τη φωλιά μου ώστε να φτάσω μέχρι τις αρτηρίες της μαμάς μου και να βρω την τροφή που έχω τόση ανάγκη. Εκτός εάν...

Πέρασα το πρωινό μου εξερευνώντας αυτό το σπήλαιο. Πού θα εμφυτευτώ; Αυτό που μου λείπει δεν είναι ο χώρος. Εδώ μέσα θα χωρούσαν και δύο και τρία παιδιά. Είναι τεράστιος· μετά από κείνη τη μικροσκοπική σήραγγα, μου φαίνεται ότι θα χαθώ σ’ αυτή την τεράστια έκταση που είναι φτιαγμένη για μένα. Βρίσκομαι στο σπίτι μου. Όλο αυτό για μένα; Αυτό δεν είναι σπηλιά, δεν είναι σκηνή, ούτε τροχόσπιτο. Αυτό είναι παλάτι!

Υπάρχει πράγματι πρόβλημα. Κάθε φορά που προσπαθώ να σκάψω για να εμφυτευτώ, αντιστέκεται. Και να πεις ότι τσιγκουνεύτηκα τα ένζυμα. Κάθε φορά βγάζω μια γερή δόση. Θα κάνω μια προσπάθεια αλλού. Ας κατέβω λίγο. Ναι, αλλά αν δεν βρω

παρακάτω καλή θέση, θα μπορέσω να ξανανεβώ;

Όλες μου οι προσπάθειες είναι μάταιες. Έχω κουραστεί και νιώθω εξαντλημένη. Δεν τα καταφέρνω. Είναι πολύ δύσκολο. Σχεδόν δεν έχω πια ένζυμα. Πολύ σκληρός ο βλεννογόνος της μαμάς, είναι σαν μια ξερή γη όπου δεν φυτρώνει τίποτε. Μια γη τόσο φρέσκια, τόσο νεανική, έγινε άγονη μέσα σε λίγες ώρες.

Έχω εξαντλήσει τα αποθέματά μου, έχουν τελειώσει τα ένζυμά μου, τελειώνει και το κουράγιο μου. Πρέπει επειγόντως να βρω μια λύση για να επιβιώσω. Αν δεν βρω πρόσβαση στις αρτηρίες της μητέρας μου, είμαι τελειωμένη. Ωστόσο τις νιώθω που πάλλονται. Δεν είναι μακριά, είναι πολύ κοντά μου. Τόσο κοντά στο σώμα μου, αλλά τόσο μακριά από τη ζωή μου... Φοβάμαι. Για πρώτη φορά στη ζωή μου, σκέφτομαι στ' αλήθεια το θάνατο.

Έχω εξετάσει το πρόβλημα, έχω κάνει το γύρο της σπηλιάς μου, αυτής της μήτρας που είναι το λίκνο μου. Δεν ξέρω πια που βρίσκομαι, αλλά ξέρω ακόμη ποια είμαι. Βρίσκομαι όντως στο σώμα της μαμάς μου ή μήπως στο σώμα μιας νεαρής κοπέλας που θα μπορούσε να είναι η μαμά μου; Ποια είναι η νεαρή κοπέλα που με αγνοεί και που αποφάσισε να με εξαφανίσει;

Παρασκευή βραδάκι. Οι δυνάμεις μου τελειώνουν. Και η μουσική είναι πολύ δυνατή! Τι χρειάζεται αυτό το άγριο ροκ με τα τόσα ντεσιμπέλ; Λοιπόν, δεν θέλει να με ακούσει η νεαρή μου μαμά; Προτιμάει να κουφαίνεται για να μη μ' ακούσει, αυτή που με έφερε στη ζωή και που τώρα μου την παίρνει πίσω.

- *Μαμά;*

- *Μαμά, μαμά...*

- *Μαμάαااااااااα...*

Δεν υπάρχω πια γι' αυτήν. Συνεχίζει να ζει, συνεχίζω να πεθαίνω. Δεν μπορώ άλλο. Σε λίγο θα δώσω ένα τέλος στο μήνυμα αυτό. Έχω δέκα κύτταρα που δεν λειτουργούν πια. Βλέπω καμιά εικοσαριά ακόμη που διστάζουν και άλλα πενήντα που έχουν βλάβες. Το ποσοστό παραείναι μεγάλο. Το σώμα μου έχει πληγωθεί.

Μου μένουν λίγες δυνάμεις ακόμη, για να σας εμπιστευτώ μια τελευταία σκέψη. Μια αληθινή απορία που με ανησυχεί. Γιατί να απλωθεί αυτό το δηλητήριο; Τουλάχιστον να έλεγαν ότι είναι δηλητήριο! Και όμως, αυτό είναι για τη γυναίκα, η οποία δεν γνωρίζει τις μακροπρόθεσμες συνέπειές του. Αυτό το άκουσα να το λέει και η φαρμακοποιός και άλλοι. Και γίνεται δηλητήριο και για μένα, που είμαι το ζωντανό θύμα του. Θα είμαι για λίγο ακόμη ζωντανή... Τους φτάνει που λένε ότι "αυτό τα

σβήνει όλα". Μα, όλα ποια, ποιον; Ακούω να λένε ακόμη ότι αυτό ελευθερώνει τη γυναίκα. Μα **το ψέμα δεν ελευθερώνει**! Όχι, είναι μια παγίδα που δεν επιτρέπει να σκεφτείς. Καταστρέφουν λοιπόν ένα παιδί, τόσο μικρό, με τόση ψυχραιμία, κάνοντας πως δεν υπάρχει. Εδώ υπάρχει προβλήμα. Έχω ένα αόριστο προαίσθημα, επειδή ονομάζουν αντισυλληπτικά δυο χάπια που θα με σκοτώσουν, πριν μπορέσω καν να συνδεθώ με τη μητέρα μου, ότι δεν θέλουν να αναγνωρίσουν αυτό που είμαι.

Πριν εξαφανιστώ λοιπόν, θέτω σε όποιον θέλει να με ακούσει το ερώτημα που θα με συνοδεύει στο θάνατό μου. Κατά τη διάρκεια αυτής της πρώτης εβδομάδας της ύπαρξής μου, που ήταν όλη κι όλη η ζωή μου, η προ-εμφυτευτική ζωή μου, για σας, ποια είμαι;

[Πηγή: Απόσπασμα από το βιβλίο των εκδόσεων "Αρμός", Αλήθεια ποιος είμαι; Τα ανθρώπινα έμβρυα παίρνουν το λόγο (Philippe Anthonioz), σε μετάφραση της Πολυξένης Τσαλίκη, ένα βιβλίο που προτείνουμε σε όλους τους γονείς και τους νέους]